

[Carsten Andersen]

og måske også til hr. justitsministeren, som har brugt tavshedspligtbetænkningen som udgangspunkt for at acceptere den forvaltningsretlige praksis, som Københavns kommune her har sat i værk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 9

3) Til *socialministeren* af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at få undersøgt, om Københavns kommunes praksis med frit at udlevere oplysninger fra sociale sager til politisk brug i andre magistratsafdelinger er brud på tavshedspligten?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet har baggrund i, at socialborgmesteren i Københavns kommune har udleveret meget personlige oplysninger fra en social sag til overborgmesteren i København omhandlende en person, der kritiserede Københavns kommunes saneringspolitik. Det blev under debatten om samme sag den 23. maj 1985 oplyst af socialborgmesteren, at der hyppigt afgives oplysninger til overborgmesteren på foranledning af klager over forhold, der vedrører forvaltningen i andre magistratsafdelinger, jfr. side 723 i borgerrepræsentationens forhandlinger den 23. maj 1985.

I svar på spørgsmål nr. S 1641 fra spørgeren til justitsministeren oplyser justitsministeren under henvisning til tavshedspligtbetænkningen – selv om denne betænkning er meget omdiskuteret og forvaltningsretligt underkendt netop på dette punkt – at der lovligt kan ske udveksling af oplysninger, også tavshedsbelagte oplysninger, der har betydning for sagsbehandlingen. Endelig har justitsministeren oplyst, at politiet ikke har iværksat efterforskning i sagen.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Hertil må jeg sige, at der foreligger ikke noget for mig om, at oplysninger, som gives videre inden for Københavns kommune, ikke gives til brug for behandling af konkrete sager. Jeg har altså ikke fundet anledning til at foranstalte nogen særlig undersøgelse af Københavns kommunes praksis, men som jeg

nævnte før, kan jeg kun anbefale personer, som mener sig krænket i sådanne sager, at indgive klager om det, men der foreligger som sagt ikke for mig oplysninger af den karakter, som hr. Carsten Andersen nævner.

Carsten Andersen (SF):

Denne gang føler jeg ingen anledning til at takke ministeren for svaret, for jeg har i begrundelsen for spørgsmålet til ministeren identificeret sagen helt klart ved at henvise til side 723 i borgerrepræsentationens forhandlinger den 23. maj 1985. Jeg beklager, at jeg ikke har medsendt borgerrepræsentationens forhandlinger, og jeg ved ikke, om jeg skal forstå det således, at man skal sende alt det materiale, man henviser til, sammen med spørgsmålet.

På side 723, som jeg henviser til, står der:

»I magistratens 3. afdeling er det derfor en hyppig oplevelse at modtage et kortfattet brev fra overborgmesterens sekretariat med anmodning om oplysninger, der kan danne grundlag for overborgmesterens besvarelse af den pågældende borgers henvendelse, spørgsmål eller klage. Vi afgiver naturligvis de ønskede oplysninger, ofte suppleret med forklaring på, hvorfor vi har truffet afgørelse som sket.«

Lige før det afsnit står der, at det er en naturlig praksis i Københavns kommune at udlevere oplysninger fra én magistratsafdeling til overborgmesterens sekretariat til brug ved en klage, som er kommet fra en forvaltningsgren i en anden magistratsafdeling, og det er derfor, jeg mener, at sagen er identificeret nøje over for ministeren. Men er det sådan, at ministeren ønsker at svare klart på spørgsmålet, hvis hun får oversendt alle de papirer, som jeg henviser til?

Lenger (VS):

Det var dog en utrolig passivitet, ministeren lægger for dagen. Jeg forstår, at sagsakterne nærmest skal serveres på en sølvbakke. Nu kræver hun, at personer, der føler sig krænket, skal henvende sig, men kunne det ikke tænkes, at ministeren selv kunne føle sig krænket, hvis hun, som hun selv siger, læser avis og f.eks. i denne avis kan læse om en klient, at han har været messedreng og fyrbøder fra 1962 til 1971, at han er den fjerde af fem søskende, og at hans mor er død i 1941,